

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 września 2012 r.,
sprawy **A. R.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 marca 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 listopada 2011 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznać obrońcy z urzędu skazanego – adw. H. G. na podstawie złożonego przez nią wniosku, kwotę 442 zł 80 gr. (czterystu czterdziestu dwóch złotych i osiemdziesięciu groszy – wliczono podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez ww. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 marca 2012 roku, Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 listopada 2011 roku, w pkt 1 wyroku co do opisu czynu, a w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Od wyroku tego kasację wywiodła obrońca skazanego A. R. Zarzuciła ona wskazanemu wyrokowi „rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 2 par 2 k.p.k., 4 k.p.k., 5 par 2, 7 k.p.k., 433 par 1 k.p.k. oraz 457 par 3 k.p.k. mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez ogólnikowe, ograniczone do powtórzenia argumentacji Sądu I Instancji, pozbawione analizy materiału dowodowego odniesienie się do zarzutów, argumentów i wniosków zawartych w apelacji w sytuacji gdy zarzuty dotyczyły oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych, co doprowadziło do braku pełnej realizacji, funkcji kontrolnej przez Sąd Odwoławczy i pomimo zawarcia w uzasadnieniu odniesienia się do wszystkich zarzutów apelacyjnych – wyłącznie pozorne ich rozważenie, pozbawione samodzielnej analizy i oceny materiału dowodowego, następstwem czego jest uznanie za Sądem I Instancji wyjaśnień oskarżonego R. z postępowania przygotowawczego za wiarygodne źródło dowodowe (w zasadzie jedyny dowód w sprawie) i na ich podstawie przyjęcie sprawstwa oskarżonego gdy oskarżony jak twierdzi składał zeznania będąc pod wpływem alkoholu oraz w trakcie zdarzenia był pijany jak wynika z dokumentacji został przesłuchany dopiero po wielu godzinach (brak dokumentacji lekarskiej w jakim był wówczas stanie), jak również uznanie za Sądem I Instancji za wystarczającą ocenę świadków, zwłaszcza tych, którzy mieli styczność z oskarżonym po zdarzeniu (mimo iż Sąd Apelacyjny podkreśla w uzasadnieniu oszczędna formę tej oceny)”, a wreszcie „nie przeanalizowanie faktu iż pokrzywdzony, który był prowadzony przez oskarżonego, który był przytomny, w pełnym słownym kontakcie i odpowiadał na zadawane pytania – nie wskazał oskarżonego jako sprawcę – tylko powiedział lekarce, że został pchnięty nożem na Poniatowskiego (mężczyzna nie powiedział kto pchnął go nożem - zeznania świadka E.S.)” i „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 457 par 3 w zw. z art. 433 par 2 k.p.k., mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na ogólnikowym, pozornym odniesieniu się do zarzutów apelacyjnych”.

W oparciu o przytoczone zarzuty skarżąca wniosła o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania”. Nadto wniosła ona o „zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu

z urzędu poprzez sporządzenie i wniesienie kasacji według norm prawem przewidzianych”, oświadczając, iż koszty te nie zostały pokryte ani w całości ani w części.

W złożonej przez siebie odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji jako bezzasadnej w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim stwierdzić należy, iż zarzuty zawarte w kasacji skarżącej są w zasadzie analogiczne do zarzutów zawartych w złożonej w ramach niniejszej sprawy apelacji. Zauważyć trzeba, że zarzuty te zostały należycie rozpoznane przez Sąd Odwoławczy – stosownie do szczegółowości odpowiednich fragmentów orzeczenia Sądu I Instancji oraz treści tychże samych zarzutów apelacyjnych. Jak wynika bowiem z utrwalonego orzecznictwa w przedstawionej materii, stopień szczegółowości rozważań Sądu Odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez Sąd I Instancji (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt III KK 381/08). Jeżeli ocena dokonana przez Sąd I Instancji jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego oraz uwzględnia całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, to wówczas Sąd Odwoławczy zwolniony jest od równie drobiazgowego odniesienia się do zarzutów kwestionujących taką ocenę sądu I Instancji, a wystarczy w przedstawionej sytuacji wskazanie jedynie głównych powodów niepodzielenia zarzutów zawartych w apelacji skarżącego. Tak stało się właśnie w ramach niniejszej sprawy. Niezasadne zatem pozostają zarzuty skarżącej dotyczące naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. oraz 433 § 2 k.p.k.

Podobnie rzecz ma się i zarzutami dotyczącymi naruszenia art. 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. Nie dosyć, że zarzutom tym brak wystarczającej konkretności (oparte są głównie, od strony formalnej, na zasadach procesowych natury ogólnej), to jeszcze zarzuty te należy uznać za niedozwolone usiłowanie spowodowania przez skarżącego ponownej kontroli apelacyjnej przez Sąd Najwyższy – przez wzgląd na poprawność orzeczenia Sądu Odwoławczego w podnoszonych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia kwestiach oraz przez wzgląd na okoliczność, że zarzuty te dotyczą w istocie ustaleń faktycznych, kwestionowanie których to ustaleń pozostaje, co do zasady, niedopuszczalne na

etapie postępowania kasacyjnego. Z przedstawionych powodów trzeba więc uznać złożoną przez skarżącą kasację za nieuzasadnioną i subiektywną polemikę z prawidłowymi i wyczerpującymi orzeczeniami sądowymi. Stąd też należało oddalić złożoną przez skarżącą kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O wynagrodzeniu dla adw. H. G. za obronę z urzędu wykonaną w postępowaniu kasacyjnym wobec osoby skazanego Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. Z 2002 Nr 123, poz. 1058 z późn zm.) i na podstawie § 2 ust. 1 i 3 oraz § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.